

EL TEMPS

Un impuls a la cultura

La remodelació recentment produïda del consell executiu de la Generalitat de Catalunya no passarà a la història ni per la seua amplitud ni per la seua espectacularitat política. Jordi Pujol, poc amant dels grans canvis, ha delimitat la crisi de govern a intentar reduir l'administració, suprimint una de les dues conselleries que inicialment havia previst suprimir, i intercanviant algunes de les peces de què disposava ja sobre el tauler de joc. Tot això no lleva, però, que la remodelació no aporte novetats rellevants en la política del dia a dia del govern.

El primer element important d'aquesta remodelació és l'arribada de Joan Maria Pujals a la Conselleria de Cultura. El fins ara conseller d'Ensenyament ve amb unes credencials que el situen com un dels dirigents més marcadament nacionalistes de CDC, amb una voluntat de cultivar-se un perfil propi i amb projecció de futur, tot i que sense presses. La decisió de Pujol de donar-li la cartera de Cultura va més enllà, doncs, de l'estricta solvència de gestió que pugava haver demostrat Pujals després del seu pas per Ensenyament, i situa aquest nomenament en un pla clarament polític.

Per la Conselleria de Cultura passarà molt probablement durant aquesta legislatura bona part del pes de la discussió de la reforma de la llei de normalització lingüística, i per tant el paper del conseller pot ser decisiu en aquesta qüestió. Una conselleria de Cultura és per a un govern nacionalista un dels instruments clau per a la recuperació de la identitat del país, i Pujals té una oportunitat de demostrar-ho. Un dels reptes més importants que té Pujals és donar un nou impuls al procés de normalització lingüística, que en els darrers anys s'ha vist frenat, no solament per omissió institucional, sinó també per l'acció agressiva de les campanyes político-mediàtiques que tots conei-

xem. Dins aquest procés de normalització, la Conselleria de Cultura també ha de tenir present tot l'àmbit lingüístic, més enllà de les fronteres del Principat, on la campanya d'agressió encara no s'ha aturat, sinó que, de forma persistent, continua per damunt de pactes i conjuntures. La llengua és potser l'exemple més visible, però també la cultura catalana en el seu sentit més ampli necessita un nou impuls que la situe definitivament en el camí de la normalitat. L'oportunitat de Pujals és en aquest sentit molt cara.

El segon element important que cal tenir en compte d'aquesta remodelació és l'increment qualitatiu del pes polític d'Unió Democràtica de Catalunya. Els demòcratacristians catalans

conserven el mateix nombre de conselleries que ja tenien en l'anterior gabinet. La diferència és que ara Pujol ha optat per accedir a una de les reivindicacions històriques del partit de Duran i Lleida: tenir una conselleria de major rang político-institucional, i ha donat Ensenyament a Unió. És un pas endavant important, a tenir en compte en el futur d'un partit que de forma lenta però constant va guanyant poder i rellevància al si de CiU, i que va escurçant la diferència que

el separa de CDC. El nom del conseller és ben conegut en l'administració catalana: Xavier Hernández va ser director general d'Institucions Penitenciàries. Juntament amb Ignasi Farreres i Núria de Gispert formen el tercet demòcratacristià de l'executiu.

El tercer element destacable de la remodelació ha estat el manteniment de la Conselleria de Benestar Social. Jordi Pujol havia previst inicialment de suprimir-la, però va acabar rectificat després de veure la reacció que se suscitava tant a l'interior de CDC com en l'entorn social relacionat amb la Conselleria. Tota una demostració que l'anomenat "efecte Comas" té més repercussions de les que no es podien esperar. ■

“Les credencials de Pujals el situen com un dels dirigents més marcadament nacionalistes de CDC, amb una voluntat de cultivar-se un perfil propi amb projecció de futur, tot i que sense presses”.